

BASÍLICA
SANTA
MARIA
DEL PI

**AHIR,
AVUI,
DEMÀ**

**Només en
edició
electrònica
degut a la
pandèmia
de la
Covid-19**

Núm.

796

26
abril
2020

Pregar amb els salms

Lluís Ramis, rector

Aquest temps de confinament és un bon moment per incrementar la nostra pregària, i una forma de fer-ho és pregar amb els salms. L'únic que cal és tenir una Bíblia o un llibre amb els salms.

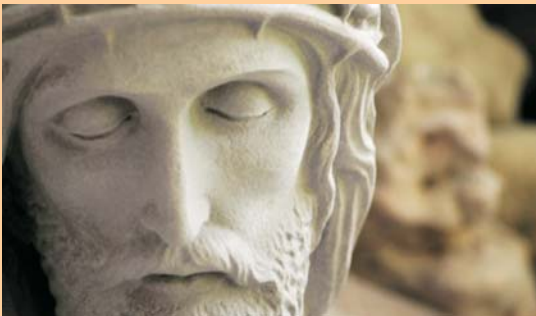
També s'ha de tenir en compte un petit embolic que hi ha en la numeració dels salms. En la Bíblia original hebrea hi ha una numeració dels salms, però després, quan la van traduir al grec, van moure la numeració i la majoria de vegades no coincideixen. A la litúrgia es fa servir la numeració grega i llatina que és la mateixa, mentre que les Bibles acostumem a posar la numeració original hebrea i entre parèntesi, la grega i llatina que és la litúrgica. Es tracta simplement d'estar atents a aquesta qüestió.

Jesús pregant al Mont de les Oliveres, Andrea Mantegna (segle XV)

Jesús pregava amb els salms. Com a bon jueu, se'ls sabia de memòria, els recitava sovint, comunitàriament o tot sol. Per exemple, en els moments culminants de la passió hi trobem una recitació comunitària dels salms i una d'individual. La comunitària és en acabar el sopar pasqual, quan es disposen a anar cap a l'hort de Getsemani. Diuen els evangelistes: *“després de cantar els salms, van sortir cap a la muntanya de les Oliveres”*. Ho llegim a Mateu 26,30 i a Marc 14,26. I és que, en acabar el sopar de la Pasqua jueva, es cantaven sempre quatre salms de lloança, del 115 al 118 (113B al 117) per agrair a Déu la seva obra alliberadora. La individual és molt més coneguda: és a la creu, en el moment més tràgic. Allà Jesús es queixa a Déu del seu abandó amb les paraules del salm 22 (21): *“Déu meu, Déu meu, ¿perquè m'heu abandonat?”*.

Ens ho narren Mateu a 27,46 i Marc a 15,34, i segurament volen dir que Jesús no només va pronunciar aquesta primera frase del salm, sinó el salm sencer, en què s'expressa el dolor per l'abandó de Déu i alhora amb la confiança en la salvació.

A nosaltres ens costa més pregar amb els salms. Potser ens sembla una cosa difícil i una mica estranya. Però... que bé ens aniria acostumar-nos a resar amb els salms! Són paraules recollides a les Sagrades Escriptures que expressen sentiments profunds, vitals... sentiments que recullen la vida de cada dia, l'alegria i la tristesa, la felicitat i el dolor, la reflexió davant les desgràcies i davant les coses que van bé, el sentit del pecat, la lloança a Déu perquè està a favor dels pobres i dels febles, l'admiració davant la natura, la petició d'ajut a Déu, fins i tot la protesta davant Déu pels mals i les injustícies.

Sí, és veritat que són paraules molt antigues, però si ens acostumem a dir-les, si ens acostumem a fer-les nostres, veurem com poden expressar molt bé el que hi ha dins la nostra ànima.

A més a més, seguint l'exemple de Jesús, els cristians resem comunitàriament els salms. Sobretot en el que s'anomena la Litúrgia de les Hores, que abans resaven sobretot els capellans i monges, però que ara són convidats a fer-ho tots els cristians, a la parròquia o comunitat, però també es pot fer individualment. Animem-nos doncs a fer-ho!

I una darrera advertència, de vegades els salms usen un llenguatge violent, per exemple, es demana la mort del enemics, etc. Nosaltres els salms els hem de llegir a la llum de Crist i enlloc de pensar en els nostres enemics com a persones físiques, pensem que són els nostres vicis, debilitats, etc, llavors ja no hi ha problema en resar aquests salms.

Acabo amb un desig: que estigueu bé de salut tal i com Mn. Gaietà i jo també ho estem.

Joan Prat: 'Els funerals són molt curts i amb molt poca gent. Són molt colpidors'

Entrevista al capellà de la parròquia de Sant Josep de Manresa i de la presó dels Lledoners.

Transcrivim l'entrevista que Andreu Barnils, pel diari digital Vilaweb, va fer la setmana passada al rector de la parròquia de Sant Josep de Manresa, on ens parla d'una de les conseqüències més colpidores de la pandèmia de la Covid-19: com de tràgic és no poder acomiadar als éssers estimats que ens deixen.

Joan Prat, nascut a Igualada l'any 1980, va estudiar dret, primer, i després, per ser capellà al seminari de Vic. Ara és rector de la parròquia de Sant Josep de Manresa, una de les dotze que hi ha la ciutat, i en aquesta entrevista telefònica amb VilaWeb ens explica la seva feina aquests dies durs de Covid-19 i els funerals surrealistes que ha oficiat. A més, de fa cinc anys, mossèn Prat és el capellà de la presó dels Lledoners, i ens explica la seva experiència al centre penitenciari on hi ha els presos polítics.

— Com viviu aquests dies de Covid-19 a Manresa?

—Acompanyem els moribunds, equipats al costat dels metges, per assistir la gent a casa seva. També ajudem les monges Josefines, que també són infermeres i que tenen una residència d'avis. Ara tenen tot el personal de la residència malalt, i s'han quedat elles soles fent el 100% de la feina. Les ajudem amb l'enllaç amb les seves famílies. Les ajudem amb el tracte humà. I, òbviament, ara vaig sovint al cementiri.

— Amb quina freqüència?

—Un dia sí, un dia no, i faig funerals de tota la ciutat. Abans només feia els de la meua parròquia, però ara ens hem coordinat. Els funerals són molt curts i amb molta poca gent. Són molt colpidors. El de la funerària també plora. Això dels funerals és molt fort. Crec que s'haurien d'haver trobat maneres més humanes de fer-los. No anar al tanatori, d'acord, s'entén. Però al cementiri? El cementiri és un espai obert, justament. I ara, al cementiri, només permeten que hi entrin dues persones o tres. Pot haver-hi discussions sobre qui pot entrar i qui no, fins i tot, perquè fora el cementiri, esperant el cotxe fúnebre, podem arribar a ser-hi cinc o sis. S'ha de decidir qui hi entra.

Com va ser el vostre primer funeral per la Covid-19?

— El primer funeral que vaig fer va ser al mig del carrer. Aleshores encara no anàvem ni al cementiri. Se'ls emportaven directament al crematori. El vam fer a les dotze de la nit, i era un mort que jo havia assistit al matí. Ens vam trobar els familiars i jo al mig del carrer, sota el balcó de la vídua. Vam cantar i vam fer l'oració. Els veïns miraven incrèduls. Aquell comiat amb els néts i l'àvia, el recordaré. Buf. Cap dels seus fills ni néts no l'havia pogut anar a veure per dir-li adéu. Només una noia, i perquè era infermera. Va ser una trobada molt dura. Tots tapats amb una màscara. El fèretre se'l van emportar a incinerar. Per molta gent, això ha estat com llençar les escombraries. Han vingut uns senyors, han agafat una bossa de plàstic, han agafat el mort i se l'han endut. Per molta gent, ha estat així. I molts d'aquests difunts, ni els comptàvem comm a covid-19. A les cases ha estat punyent. Doncs als hospitals veuen coses semblants cada dia. Cada dia. Com se'ls van emportant. I que ningú els vagi a veure ni acomiadar. Tanquen la cremallera i adéu.

— I ara?

— Ara ja podem fer-ho al cementiri, com a mínim dues hores després, i amb calma. Dues o tres persones sí que hi entren. No dones el consol a tota la família, però algú pot venir. No sempre. L'altre dia una directora de residències em va explicar que havia anat a un funeral d'una persona gran de la residència i ella, la directora, era l'única que s'hi havia presentat. Fins que a última hora va aparèixer un familiar. 'Ens n'hem assabentat pel diari', li va dir. El familiar de contacte no havia avisat ningú més, no havia tingut força per comunicar-ho a la resta de la família. La directora, una noia maquíssima, em deia: és com si cada dia es morissin els meus avis. I el de la funerària un dia em deia: és com si caigués un avió cada dia, i anés morint la gent. Tothom al·lucina. D'entrada, els metges i infermeres. Durant molt de temps tindrem una feinada a curar ferides d'aquestes. És molt dur, tot això.

— Sobre l'organització dels funerals, algun país ho ha fet més bé que aquí?

— Itàlia, on l'estat té més en compte el fet religiós, potser ho ha fet més bé. Justament, quan em trucàveu mirava com ho feien als EUA. Veus que hi ha estats molt comprensius amb el fet religiós, i han vist que segons com, pots traumatitzar més la gent prohibint segons què. En canvi, hi ha altres estats molt poc conscients. I uns altres de dubtosos, com Califòrnia.

— Podem entrar a un vagó de metro per anar a treballar. Però no podem anar al cementiri.

— Des d'un despatx s'han anat decidint coses i veus incoherències impactants, sí.

— S'incinerava tothom, els primers dies de Covid-19?

— Al principi tots anaven a incinerar, sí. I es va col·lapsar. Perquè incinerar dura una estona i era un problema. Però després han rectificat i han vist que, si es poden enterrar, millor. Ara ens trobem amb altres situacions: hi ha gent que mor aquí, però només hi era de pas. Familiars que visitaven. O turistes. Normalment, al cap de dos anys et poden desenterrar i portar-te a un altre lloc, al país d'origen. Però en cas de virus, has d'esperar cinc anys.

— Segons les coses que heu vist, les funeràries s'aprofiten del moment i abusen amb preu i servei?

— Amb el que he vist jo, i treballa en les dues grans de Manresa, no.

Barretada per la seva actitud. Cap abús. Cap. Tracte molt humà i molt comprensiu. Això és el que he vist jo.

— **Sou, a la vegada, el capellà de la presó dels Lledoners. Aquests dies de confinament hi heu pogut anar?**

— Ara ja no. Tenen molta por que hi entri el virus. Van molt amb compte. Per tant, només hi anem en casos d'urgència, i sempre al locutori. Jo hi he anat dues vegades per portar material als funcionaris. Els hem portat pantalles per a la cara. I als interns, una nota perquè tots els que anaven a missa puguin tenir una pauta per a celebrar Setmana Santa i cartes. El cap de setmana que se suprimien misses, aquell encara hi vam poder anar. Però ja vam veure que havíem de parar. La meitat dels interns eren confinats.

— **Està controlada, la Covid-19, a la presó dels Lledoners?**

— A dins del la presó de Lledoners, la Covid-19 ha estat controlada des del primer moment. Posaven tothom que havia sortit en un mòdul a part, per assegurar-se'n. I els qui semblava que tinguessin símptomes, per lleus que fossin, els duïen a la infermeria, més que res per precaució. I no hi ha hagut cap cas de Covid-19. El problema que han tingut són les visites, que han estat gairebé eliminades. Ara fan videotrucades, cosa que no podien fer abans, i tenen més minuts de telèfon, per compensar.

— **Quina feina hi feu, a la presó?**

— Dues branques: capellania i caritat. Capellania és fer cada setmana la missa del diumenge (de fet, la fem el dissabte per no treure les hores de visita familiar del diumenge) i l'atenció religiosa més personal: confessions, ajudes, casaments, primeres comunions i bateigs. He batejat presos de 35 anys, sí. Són gent que tenen molt de temps per a reflexionar, canvien de vida, es plantegen coses, volen llegir, estudien. La segona branca és donar serveis religiosos, però també no religiosos, per mitjà dels voluntaris: excursions programades, xerrades motivadores, clubs de lectura, visitar interns, ajudar-los en la relació amb els advocats, o amb la roba o les depressions que puguin tenir.

— **Com gestioneu el secret de confessió?**

— Quan algú em parla en confessió és un secret d'aquella persona amb Déu, no amb mi. És com si fos un moble. No en puc fer cap ús. No tan sols no dir-ho, sinó no tenir-ho en compte. Com que aquest m'ha dit això, ara quina por li tinc. Doncs no. També has de mirar de fer entendre la càrrega que pot representar que es confessin amb tu. Puc ajudar, també com a amic, i fora de la confessió.

— **Què heu après a la presó?**

— Que fer una cosa dolenta no et converteix en una persona dolenta. Cada persona és un món, i cada persona és un cas. Veus gent innocent del tot, que hi són per un error del sistema. I gent que ha fet coses i no se'n penedeix gens ni mica. Veus gent que la presó li fa un gran bé, i canvia. I n'hi ha d'altres que, al contrari, la presó els empitjora, s'enrareixen i es perden. L'estrat social, també el veus. Gent que amb bons advocats seria fora en dos dies, però no en tenen i es perpetuen allà dins. Per això nosaltres fem cursos sobre dret amb voluntaris. I he de dir que la Conferència Episcopal Espanyola té un equip jurídic i psicològic molt interessant. La premsa esmenta poc les notes sobre aquests aspectes legals (el darrer, sobre la pena perpètua revisable), i a vegades és aquí on l'Església

és molt avançada, justament. En altres coses, en canvi, potser són més antiquats.

— **Fa cinc anys que sou als Lledoners. Com s'ha rebut l'arribada dels presos polítics?**

— Des de la nostra perspectiva, per als interns ha estat un regal. Hi han portat pau, de seguida s'han fet amb la gent, han ajudat molt, i al seu voltant s'ha escampat un aire noble. Per als interns, ha estat un bé. Per a l'estructura, potser ha estat un maldecap, per les visites, la premsa i l'atenció, però per a la vida interna, ha estat molt positiu. Hi ha més actes culturals i concerts que mai.

— **I per als presos polítics?**

— Per a ells, és un contacte humà amb una realitat molt diferent. Tots m'han dit coses molt positives sobre haver estat allà dins, humanament. Ara, estar tancat és dur. Per enriquidor que sigui, per amable que sigui, és dur. Als Lledoners, l'arquitectura i els funcionaris són molt nobles i lloables. Però no és el mateix.

— **Ser creient ajuda a la presó?**

— La fe és vacil·lant. No és: la tinc o no la tinc. La fe ajuda perquè tant si ets innocent com si ets culpable, hi ha un judici que és el de Déu, que és el de la veritat. I això t'ajuda a estructurar, i tenir la sinceritat d'afrontar la realitat. Senseedulcorants ni torturar-se. Per als innocents, la fe els pot ajudar a saber que Déu sap la veritat. I per als culpables, els pot ajudar a saber que l'ésser humà perdona a vegades, la naturalesa no perdona mai i Déu perdona sempre. La fe ajuda.

— **Finalment, he vist que heu obert un canal de YouTube, aquests dies. Per què?**

— Perquè un noi jove, pare de família i italià, que venia a la parròquia, es va avançar i em va avisar: 'Això que passa a Itàlia, que han tancat les misses, passarà aquí, mossèn. Ja podeu espavilar.' I el mes de febrer em va convèncer que ens havíem de preparar per a la Setmana Santa. Una Setmana Santa sense anar a l'església és molt estrany per a moltíssima gent. I tot i que hi ha els canals de YouTube del Vaticà, i de Montserrat, també és important el referent de proximitat. Nosaltres vam començar a posar flors i cartells a la parròquia, i els veïns s'aturaven a veure la llista dels morts. És donar aquesta petita esperança, i pensament positiu. Internet és una ajuda més. Per això hem fet en directe tots els oficis de Setmana Santa: Diumenge de Rams, Dijous, Divendres i Dissabte Sant, Diumenge segon de Pasqua, i avui, Sant Jordi, intentarem fer una missa en directe i que es pugui seguir. I de tant en tant, hi deixo un vídeo de pocs minuts comentant aspectes de la Setmana Santa.

— **Res a afegir?**

— És important que les notícies siguin ben donades. Sense faltar a la veritat. Sense ser catastrofistes però explicant què hi ha, ni pintar que som el país de les meravelles. Però fer costat. Perquè hem d'intentar entre tots construir persones i societat.

